

ğıştirebilme ve gönlünce araya-bilme, deneyebilme özgürlüğü-nü saklı tutmaktan yana. Resmi resmin içersinde aramayı yeğliyor. Duracağı yeri iyi bilir genellikle, görsel sanatlara özgü deyimle, yormaz resmini, tazeliğini korur.

Bir iş gününe, birden çok şeyi sığdırmak durumundadır çoğunlukla. Bu yüzden olmalı, çalışmak için ilham perisi bekleyenlerden değildir. Güncel yaşamın akışında kendisini kurtarabildiği an, onu işinin başında görürsünüz.

Deniz ve deniz aslanları doluruyor onun resimlerini, baskı ve desenlerini, belki on yıl, belki de on yılı aşkın bir süredir. Kısacası, yaşar ve yaşadığını da resme dönüştürmeye uğraşır. Özüyle, sözü ve sözüyle eylediği, denk düşen çok az sayıdaki insandan biridir Kabaş. Uzun yıllardır aynı çalışma mekanını —Meslekten iki arkadaşımız daha vardır— Birlikte paylaşırsınız. Aramızda ince bölmeler vardır, çalışma sırasında, hiç değilse, görsel yalnızlık işimize gelir çoğumuzun. Bu işimizle baş başa kalabilmenin gereğidir. Kabaş yukarıda dersde değilse, mutlak bölmenin ardındadır Fon boyuyordur, bir çinko-yu kazıyordur, kitap karıştırıyor ya da bir tuvali bırakıyor bir diğerini ele alarak sehbasının başındadır.

Bir ara yorulmuşsa, işine değgin bir soruna takılmışsa kafası, bir kurt düşmüşse yüreğine, kendi deyişiyse, bana karşı bir sigara içmek için bölmenin dışına çıkar. Söyleşir, şakalaşır. Sonra gene köşesine döner.

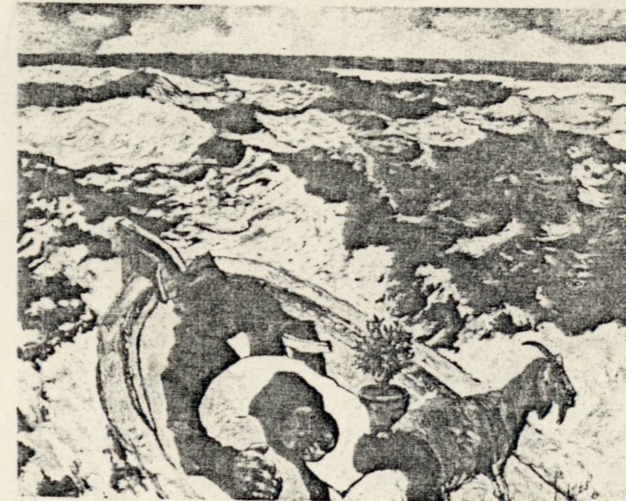
Dış dünyadan topladığı notlarını yeniden, bir başka gerçeği, kendisine dönük özgün bir gerçeği yakalayabilmek için evirip çevirir, ekler, eksiltir, yeniden kurgulayıp, yorumlar. Kurgu önemlidir Kabaşın resminde. Desen bir başka önem taşır. Usta desencidir ve özen gösterir desene ama kanımca onun resminde baskın ögeyi oluşturmaz. Sanırım renkçiliği ağır basar. Kullandığı istif ve kurgu ne kadar yeniyi, denememişi arıyor olursa olsun, genellikle, resmin uzak geçmişiyse bağlarını kopartmaz. Kararlı bir dengede tutar. Çağdaşlıktan anladığı, geçmişi, yaşanmışı, yok saymaktan geçmiyor sanırım.

Dile getirmek istediği, kendi çevresinde, kendi yöresinde, iyice görüp tanıdığı, bildiği gerçeklere temellenir. Kapalı çarşıda beğendiği nesneye bakan turist gibi değildir. Baktığını gören ve gördüğünü kendisiyle özdeşleştirerek resmine katandır Kabaş. Bir anlamda işinde kendisini sunandır.

Uzun zaman dilimleri içinde, resimlerinde yer alan öğeleri sanki tanır oldum. Denizdir, çarpıntılıdır, insanlardır devinirler, bir işler yaparlar. Sürekli bir olay söz konusudur. İlk kez on yıl önceydi bir gravüründen anımsıyorum. Belki de çok küçük bir özgeydi ama dikkatimi çekti. Bunca devingen ortam içerisinde, bir kara taşlama gibi, dingin kendine güvenen çevresinde oluşana katılma gereği duymayan bir, inek, yer alır. Çok özel bir simge olduğunu sanıyorum bunun. Hepimizin yaşam içersinde bol bol gördüğümüz, görebileceğimiz bir şey ama Kabaşın resminde özel bir anlam taşıdığı inancındayım.

Öteden beri, bir sanatçıdan tek bir resmi görmektense bir dönemini, bir dizi olarak görebilmeyi yeğlemiştir. Sanırım, kimin olursa olsun, hiçbir resim bir başına soyut bir varlık olmamak durumunda. Bir öncesi ve bir sonrasıyla izlendiğinde çok daha doyurucu bir anlatım oluşturuyorlar.

Kabaşın yakında sergisi var. ana tema, deniz ve insanın öyküsüne değgin bir sergide. Tek tek bildiğim resimlerini bir arada topluca göreceğiz. Aralarındaki tümleçlik ve çeşitlemeleriyle bir bütünü oluşturacaklarına inanıyorum bu serginin ve merakla bekliyorum.

ÖZER KABAS — "Yunus yutmuştu denizi" 1986. Tuval üzerine yağlıboya. 114x140 cm.

ÖZER KABAS — "Unutulmuş sular kaçamıs meseler" 1986. Tuval üzerine yağlıboya. 114x140 cm.